

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

GALERIA DE RETRATOS FEMENINS.

LA DONA DE SA CASA.

—Farà per mí, farà per mí, deya l' Arturo, jove de 32 anys poch dias avants de casarse ab l' Angeleta. Fà sis anys que la mare l' hi falta: està acostumada á dur lo tren de una casa: sab de planxar y de guisar: si molt convè agafa l' escombra y l' picador: renta y ensabona y ella mateixa 's passa las bugadas; en una paraula: es un diamant; no falta sino que jo la puleixi una miqueta.

L' Arturo com hi dit tenia 32 anys. Havia fet troná y ploure: en la seva agitada historia n' hi havia de verdas y de maduras; pero 'l temps passa y 'l repós arriba.

L' antich sócio del Gavilan s' havia reposat, y ja no buscava diners ni guapesa: entrava en aquell periodo de la vida en que un hom' s' estima més un bifech al punt y un arrós de las set fesomias, que las set fesomias de set donas guapas.

En una paraula: l' Arturo fins posava panxa.

Y verdaderament, l' Angeleta era tal com deya: una dona de sa casa.

Vá unir-se ab ella en matrimoni y ja 'l teniu acomodat.

¿Semblava que havia de ser felis, no es cert?... Donchs si l' haguesseu vist al cap de mitj any, jo 'us asseguro que 'ns hauria fet llástima. Aquella alegria natural, aquella frescura, aquells bons colors, fins aquella panxa, tot se 'n havia anat.

Y de tot ne tenia la culpa la seva estimada costella: aquella noya sense pretensions, tant acostumada á dur lo tren de una casa, tant senzilla, tant sense pretensions, tants capás d' agafar l' escombra y l' picador, com d' entrar á la cuyna, ventar lo foch y remenar la cassola.

Vostés dirán: —¿Se l' hi vá enorgullir? ¿L' hi vá donar mal viure? ¿Vá cambiar, com tantas altrás ab lo matrimoni? ¿Vá pendre al marit per editor responsable de las sevas faltas?...

No senyors, res d' aixó: l' Angeleta seguia sent la mateixa: cunyava, rentava, planxava, escombrava, surgia, cusia, feya ganxet: era en una paraula, la dona de sa casa.

Y l' Arturo no era felis.

Un dels atractius de la vida y sobre tot del matrimoni es la estimació intima, aquella indefinible poesia que ha de reinar sense exageracions, dolsa y suau sempre y comunicantse entre dos cors que 's comprenen aquella vida del esperit tant necessaria com la del cos, lliure d' extremituts y sacudiments, pura y delicada com lo perfum de la violeta: aquell adelantarse l' un espós als desitjos, als sentiments y á las aspiracions del altre: aquella ditxa inmensa que 's logra contemplant una sonrisa y avegadas unirse dos llabris portats per un mateix impuls...

Donchs bé: aquesta poesia doméstica no podia entrar á casa de l' Arturo.

L' Angeleta era capás de tréurela y despampanarla ab un cop d' escombra.

Ja 'u hém dit: era la dona de sa casa, y res més que la dona de sa casa.

L' habitació del Arturo semblava un mirall: los mobles estavan ben colocats, cada hú al seu puesto: no 's notava la més petita irregularitat: ni una molécula de pols, ni una punta de cigarro, ni un retall de paper.

Pero, tot l' afany qu' empleava la dona de sa casa en cuydar la habitació deixava d' emplearlo en la seva persona, y al veure á l' Angeleta mal pentinada, mal calçada, mal vestida, ab un mocador al cap fins als ulls, no ensenyant res més que un tros de cara, no eran poch los qu' en lloch de péndrela per la senyora, la prenian per la criada.

Tréurela á passeig l' hi costava á l' Arturo una batalla. Sempre tenia feyna.

Per últim, quan després de molta insistencia, y molts cops d' enfadarse y tot, lograva ferla mudar, y després de una hora ó un' hora y mitja qu' empleava ella en vestirse y ell en impacientarse, conseguia tréurela á fora, lo passeig per la Rambla ó pèl Parque era un aburriment: no tenia ella una paraula agradable, una idea felis, ni una resposta satisfactoria.

Un dia vá durla al teatro. Durant l' intermedi vá deixarla á la butaca, perque tenia de veure á un amich, y al tornarhi, vá trobar-se la que feya ganxet.

—Pero, Angeleta ¿qué fás? vá preguntarli tornant-se roig de vergonya.

—M' entretinch, vá respondre l' Angeleta sense alzar los ulls de la cadeneta.

—¿Qué no observas que tothom te mira? ¿qué molts se 'n riuhen? ¿qu' estás fent un paper ridicul?...

L' Angelet continuava, com si tal cosa, contestant: —Cada hú té las sevas costums, y jo sense fer res, no sé pás estarhi.

L' Arturo vá haber de renunciar á la ditxa que té un bon marit portant á l' esposa al teatro, y comunicantse las impresions de l' obra que 's posa en escena.

¿Volen encare més pinzelladas?

Donchs cada cop que l' Arturo sortia de casa, ja podia anar net y ben arreglat, ella no 's descuidava de dirli:

—Tirat los pantalons amunt! ¿Qué no veus que 'ls arrossegas?

Y agafant un respall, l' hi passava per l' esquena, per las mànigas, per tot arreu; l' hi treya 'l barret, l' hi respallava, tornava á posarli, tornava á tréureli, en una paraula, arribava á molestarlo.

Un dia que á taula, á l' Arturo se l' hi vá girar la copa sobre las estovallas, ella vá tenir un atach de nervis, que fins vá haver de enviar corrents pèl metje.

Una punta de cigarro que en lloch de anar á l' escupidora, anés á terra, era causa de un regany y de una disputa.

Pobre Arturo!

Vá enamorar-se de una dona de casa, sense considerar que ab aixó no n' hi ha prou pèl matrimoni, y vá trobar-se ab una dona qu' era incapás de compendre'l y estimarlo.

Ell, en lo seno dels amichs més intims, quan algun que tenia la seva de un carácter diametralment oposat l' hi deya:

—Vaja, que la tèva Angeleta es una joia; solia exhalar un sospir, contestant:

—Si, pero està sempre tancada dintre de la capsa. Y era veritat: lo carinyo de l' Angeleta no era pás per l' Arturo. Més s' estimava un llensol, unas estovallas, un toballó, una pessa de roba blanca qualsevol, que 'l marit que vá donarli la Santa Mare Iglesia.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo teatro catalá y Joan Blancas de Ubach y Vinyeta reclaman aquesta senmana tot l' espay.

Se tracta de un' obra seria, ben pensada, premiada en los Jochs Florals de l' any passat, escrita ab afany de renom y gloria, sense cap mira especuladora; entregada al publich sense preocuparse de si ha de agradarli ó de serli indiferent: es per lo tant una obra digna, y en aquest concepte ¡qué volen ferhi, jo soch aixís! me l' hi trech lo sombrero y la saludo ab gran respecte.

Ubach es un verdader poeta: si no 'u fòs no hauria sigueria arribat á escriure.

Fill de una familia modesta y obligat desde sa infancia á guanyarse las caixaladas, es un dels pochos que poden dir ab tota la boca: «Tot lo que soch m' he dech á mi mateix.»

Sense aquell afany, que vá neix ab ell, de traduhir lo que dintre de la seva ànima sentia; sense aquella aplicació y aquella constancia y aquella forsa de voluntat que l' hi feren embrutar resmas de paper, avants de atrevirse á donar res al publich, y que no l' han abandonat may més en sa llarga y gloriosa carrera, Ubach seria potser un artesá, tal vegada un modest tenedor de llibres, desconegut, indiferent, ignorat.

Y seria llástima! Perque ja ho hém dit: es un poeta.

Incorrecte algunas vegadas, poch académich sempre, descuidat ab freqüencia; pero espontáneo, vigorós, forsut, dotat de imaginació, més amant de la fusta que de l' escorsa: creador inagotable de imatjes, de pensaments y de frasses, que sense rebuscarlas l' hi surten de la punta de la ploma, y que s' encadenan ab la forsa de un sentiment sostingut ó 's fonen al calor de una vida palpitant, Ubach ha fet poesias liricas y ha guanyat un magatzem de premis, y s' ha presentat á l' escena y ha sapigut comoure al publich.

Varias obras dramáticas tenim d' ell: la primera Honra, patria y amor molt incorrecte, es un bull d' imaginació juvenil que feu palpitant anys endarrera á

molts cors catalans. *Los heréus y Margarida de Prades* per sas condicions literarias adelantaren a l'època, dada aquella en que foren escrites. No duplém que avuy, particularment la darrera, agradarian. *La mà freda* ab son tercer acte imponente a tothom valgué no poch aplausos al autor. Y are últimament *Joan Blancas*, qu' es la que aném a examinar en dos paraulas.

Joan Blancas, cònsul de Perpinyá, plassa sitiada per Lluís XI de Fransa, resistí ab valentia; y encare que 'l rey d' Aragó—per maquinacions politicas, ó impossibilitat de socorre a la valenta ciutat—los alsá 'l jurament de obediencia, Perpinyá s' oposá a l' atach dels francesos. Un fill del cònsul caygué a mans dels sitiadors: aquests posaren a n' en Blancas en l' alternativa ó de veure matar a son fill ó de rendir la plassa; y 'l pundonorós cònsul, emulant a Guzman de Tarifa, tirá son propi punyal desde la muralla, perque 's consumés lo sacrifici.

Aixó diu l' historia, y aquest es l' assumpto de l' obra.

Un gran perill oferia aquest assumpto y es lo de semblarse al popular drama de Gil de Zárate *Guzman el Bueno*; y no obstant l' autor no ha vacilat en tirar endavant. ¿Cóm?

Imprimint a l' obra més color d' època, donantli distint desàrroll: introduhint algun incident que si bé, com los amors dels dos germans Joanich y Ramon, per una mateixa dona, no resolen res, agradan é interessan, y en una paraula, escrivint un' obra a la catalana, en la qual lo llenguatge es granat, viril y enérgic; las escenas están talladas ab seny, los efectes se presentan ab naturalitat, y 'ls versos y 'ls conceptes s' escoltan ab afició y comunican al públich lo calor de la bona poesia.

Defectes té l' obra y no despreciables.

Una crítica anatómica la desmenussaria, presentant alguna inverosimilitat, com la tornada del prés a casa seva: alguna desproporció, principalment en los dos últims actes; pero com nosaltres nos contentém ab la veritat y la bellesa; y tenim per verdaders y molt ben sostinguts los sentiments y las afeccions dels personatges y per molt hermosas las paraulas ab que 'ls expressan: com veym en lo *Joan Blancas* vida, moviment, calor y geni poètic, de aquí que no 'ns impressionem per lo secundari, y que sent tant difícil de reunir totas las qualitats, preferim sempre al autor que demostra inspiració dramática, sobre 'l que sab utilitzar únicament aquest mecanisme que se 'n diu coneixement escenich.

En nostre concepte l' un parla a l' ànima y l' altre als sentits. Ditzós empero aquell que reuneix totas dugas condicions!

Una de las qualitats que diuen més en favor de la obra, es que l' autor ha prescindit per complet del element còmic ó semi-còmic, que s' acostumava a donar, sisquiera per condèscendir ab aquella part del públich que 's figura que 'l catalá no serveix més que per fer riure,

Ab aixó tenen demostrat lo que deyam al principi: lo *Joan Blancas* s' ha presentat a l' escena sense que l' autor se preocupés de si havia de agradar ó ser indiferent al públich; y nosaltres aplaudim sempre l' independència de caràcter.

En aquest concepte l' última obra del Sr. Ubach es un verdader y considerable progrés.

¿Volen are una mostra de la manera com parlan los personatges?

En l' acte primer, en la magnífica escena en que l' embaixador Descatllar se presenta a n' en Blancas, per rellevar als perpinyanesos de son jurament, lo cònsul expressa sorpresa, y s' entaula 'l següent diàlech:

Descatllar: Si 'l rey de la fé 'us relleva...

Blancas: Llansas devia enviarlos...

Descatllar: Si está pobre...

Blancas: No empenyarnos.

Descatllar: No vá ser per culpa seva.

Blancas: Pero si en profit.

Descatllar: Revolt!

lo poble contra ell cridava

y 'l Rey, a qui l' or faltava

llogá al francés un estol

de gent, deixantli en penyora

lo Rosselló y la Cerdanya.

Blancas: Y contra 'ls seus, en campanya

vá entrar ab la gent de fora.

Viva Déu que aquesta acció

al Rey ben poch galardona,

que 'l profit de la corona

are 'l paga 'l Rosselló.

En l' escena VII del acte II, quan reb la noticia de la presó de son fill, y de que per rescatarlo l' hi demanan las claus de la vila, al ajenollarse Guidona, nora de Blancas, als péus del Cònsul, aquest l' hi diu, al-

santia:

«Dona infelís! Y qué podrias dirme

que jo no haja pensat! Aixeca 't calla,

prega y espera... prega forsa... forsa...»
Y quan lo pare de Guidona compren sa resolució heròica, 's crusan las següents frasses:

Guillém: Que mori deixarás!...

Blancas: Lo cel l' hi valgal!

Guillém: Tornan las feras per sos fills!

Blancas: Las feras

no tenen nom, ni honra, ni paraula.

¡Veus' aquí una frasse que pinta un caràcter!

Al final del ters acte, després de demostrar novament sa resolució, ab tot y la generositat de sos compatricis, respon quan Descatllar l' hi diu:

Descatllar: Y si no?

Blancas: Sino a sas véus

per xó no haig de abatre 'l front.

Déu sent Déu, per salvá al mon

vá dá un fill als faritzéus.

En la magnífica escena VI del últim acte, quan la pobre Guidona intenta conmourre lo cor del pare, s' hi escolta lo següent:

Guidona: Com ahir fou, ja veig al camp clavada

de una llansa enemiga l' alta verga

y al cim un cap, del blau del cel sortintse,

los cabells erissats, la boca oberta

com si cridar volgués, als ulls glassadas

de son dolor las llágrimas darreras

yentorn un vol de corps, y abaix, lladrantlos

los cans poruchs, ab las orelhas dretas.

Blancas: Oh, si; jo soch un monstre abominable

inspirat per l' infern! ¡Un tros de pedra

tinch aquí dins per cor! Ma pobra mare

degué escanyarme en lo moment de neixe.

Vés, corra, encare es temps, obra las portas

de la vila a mon fill y a l' host francesa,

que honras y vidas trepitjant salvatje

senyora se 'n fará; mes si may veyas

mon fill, avergonyirse de ser pare,

amagá 'l nom que avants son orgull era;

si ab mí al toparse 'l véus girar de sopte,

si aquest amor que ab tú l' uneix ofega

y a missa de prop seu tothom s' aparta

y menja sol y al llit desvarieja,

no l' hi preguntis de sos dols la causa,

perque a partir d' avuy sobre la terra

son martiri més gran será la vida

y tú y jo los tirans que l' hi condemnan.

May acabariam si haguéssim de citar tots los trossos

que 'ns enamorian. Més val que vajan a véure l' obra

y a aplaudirla.

L' autor, lo dia del estreno, fou cridat varias vegadas a las taulas.

L' execució molt bona per part de la Sra. Abella, y

'ls senyors Soler y Fontova y bastant regular per lo que

toca als altres. Lo conjunt bé, y la massa de compar-

sas ben dirigida.

La decoració de Urgellés y Moragas, de molt bon

efecte, principalment los últims termes.

N. N. N.

GRASSAS Y MAGRES.

S' entén; donas.

A UN AMICH MÈU QUE SEMPRE LI HAN AGRADAT LAS DONAS MOLT GRASSAS.

Crech que desde aquell trist dia que 'ls dos al mon vam venir, no hem pogut los dos seguir may per la mateixa via.

Si una cosa 't fa alegria

á mí m' entristeix lo cor;

si tú estás de mal humor

jo esclato en fortas riallas;

si jo enraho, tú callas;

si tú tens fret, jo calor.

La cosa qu' ara ab catxassa

't combató, si tú vols,

es que la dona tant sols

't agrada quant está grassa;

morena, blanca ó rojassa,

tot aixó a tú no 't fa por,

puig que l' atractiu millor

que ta potencia emborratxa,

es que ab tot tingui la fatxa

d' una bala de cotó.

Donchs á mí 'l cor m' han robat

las magres, que per gran sort

se 'ls hi yeu contra claror

tot lo que al cos hi ha tancat;

las que fan lo pas saltat

y ab aire graciós m' admiran,

que 'l vent tallan y suspiran

y dansan sempre sos peus,

y en fi que semblan fideus

d' aquells qu' apenas s' oviran.

Estimo al flexible jonch

y no á la robusta alsina;

le fort roure m' amehina

quan per una canya 'm fonch;

quan l' un ronch tras l' altre ronch

senyala que dormo en pau, m' aymada qu' es com un clau somnió que vè y m' abraça, ¿qui somnia qu' una grassa passa pèl pany de la clau?

A més, es cosa probada y cap dupte 'm cab per res, que per xich que sigui 'l pes la dona sempre es pesada; si 'm dona una trepitxada una grassa 'm fa suar; pero una magre, al trobar lo seu péu sobre 'l meu péu, m' exalta, perque, Déu meu, sembla que 'm vulgui abraçar.

La grassa sempre suant; la magre sempre pell fina, tot lo cos amagant, la cintura iquidinal no se sent quan ne camina, no se sent al respirar, si un vestit s' ha de comprar, per més que sigui guarmit, per la tela del vestit ab molt menos pot passar.

Una magre sol ballar xòtis, polca, americana y quant li dona la gana sens que s' arribi a cansar; la grassa no pot bufar y la calor la molesta, y si per trons ó tempesta un desmay cuida agafarla, lo pobre que ha d' aguantarla ja 't dich jo que no fa festa.

Si á una magre amor demanas sempre 't correspon ab foch; una grassa reb lo joch ab disgust y malas ganas; desprecia frases galanas sens posar's cap pedra al fetja, tant si es guapa com si es lletja no li pot entrar l' amor, puig per arribarli al cor te poca forsa una fletja.

Ben segú, amich meu, estich de la rahó que defenso, y com veig que no 't conveno per avuy res més te dich; creu que 'm dona molt fatich que la veritat may compreguis, que la ploma tant sols prenguis per combatre mon pensar y que sempre haig de quedar sens que mas rahons atenguis.

Deixems, donchs, de qüestions y deixem la discussió; pots quedarte ab ta opinió, jo ab la mèva, prou rahons; com en altres ocasions, avuy veig tampoch m' escoltas; per més que ho hem probat mil voltas ab tot sempre discordant; tu vas neixe 'l Dijous Sant; jo al revés, per Carnestoltes.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Aquest any s' ha celebrat la festa de la veda ab gran esplendides. Los cassadors s' han gastat un ull de la cara guarrint lo sald de Cent, fent una sessió interessant y anantse'n després a menjar un ápat, en lo qual hi havia las darreras victimas de la cassa d' aquesta temporada.

Y deya un consumidor:—Home, si aixó fan los cassadors, que no farán los cunills, las llebras y las perdius!...

Un' altra mort sensible, la de D. Miquel Limona, actor del teatro catalá.

Desempenyava ordinariament los papers de traïdor, y sabia donar molt lluhiment a las obras en que prenia part.

Diumenje encare vá treballar en la *Cura de moro*, y pocas horas després moria de repent.

Envihém a sa familia 'l nostre pésame.

Algun periódich ha parlat de las ayguas sobreras de la font de Plá de Palacio.

Diuen que s' arrendan no sè de quina manera: que hi há cofis y mofis, y altras cosas que jo no las puch creure de cap manera. ¿No saben perquè?

Perque sempre hi sentit á dir que l' aygua tot ho neteja.

L' escena passa al carrer de Tallers.

Dos pobres treballadors sense feyna demanan caritat. Alguns polissons s' hi acostan y preguntan si tenen permis per demanarne.

Al costestar que no tenen permís; pero que tenen gana, los agafan, los lligan y se 'ls ne duhen al govern civil, entre l' irritació del públich que contempla aquesta escena.

¡Pobres treballadors!
No hi ha remey: d' aquí en avant si tenen gana, no demanin caritat: res d' això: fassinse polissons.

Lo mes de febrer es lo més curt, y no obstant aquest any se 'ns presenta l' home ab cinch diumenjes... y ab un dijous gras.

Y a propòsit aquest últim dia van portar una criatura a batejar, y al preguntar lo capellà quin nom volian posarli, va respondre 'l padri:

—Pòsili 'l sant del dia.
—¿Quin?
—Home 'l principal: pòsili *Dijous gras*.

En Verdagner publica are, després de la vida de las flors, un' obra titulada: *Los animales pintados por sí mismos*.

Un company mèu, al llegir l' anunci, deya:
—Tambè s' ocupará del mèu sogre.
—¿Com ho sabs?
—Perque es molt animal, y ell mateix se tenyeix lo cabell.

Lo que passa á corréus, ó més bèn dit una de las cosas que passan á corréus, perque 'n passan tantas que ja casi 'l públich ha perdut lo compte.

Figúrinse que un llibreter de Barcelona fa un pedido de llibres á un editor de Madrid, y que aquest los hi envia degudament franquejats.

Vè després la factura, y en ella s' hi llegeix:—Per franqueig, 8 rals; y 'l llibreter de Barcelona comproba la faixa y 's troba ab que per compte de haverhi sellos per valor de 8 rals, n' hi ha no més per valor de 5. Reclama y de Madrid l' hi diuhen:

«Pesi 'l paquet y veurá que val 8 rals: 8 rals varem posarhi nosaltres: are si á corréus han desenganxat tres rals de sellos, avants d' embrutarlos, nosaltres no 'n tenim la culpa.»

* * *
¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla aquesta manera de ferse uns quans rals de mòmium?
Aixó passa á Espanya... Si al menos passés á presiri....

En un periódich francés, hi trobo la següent definició de la castedat, treta de un llibre que vá escriure Sant Francisco de Sales:

«La castedat, diu, es un fruit que 's conserva sense esforços ni treballs mentres permanece intacte; pero una vegada violada la seva integritat, es indispensable per guardarlo, confitarlo ab lo sucre de la pietat.»

¿No es cert que més aviat sembla la definició de un confiter que la de un sant?

S' ha obert á la cantonada del carrer de Avinyó y de la Baixada de Sant Miquel un nou establiment ab lo titol de *Cafè de Fivaller*.

D' aquí á alguns sigles, si 'l café subsisteix, com jo desitjo, algú dirá:

—¿Y aquí á n' aquest café, venia 'l gran Fivaller?
—Sí senyor, responderá 'l mossò: se seya sempre en aquell racó, feya la copeta del estudiant, comprava décims de la rifa de Madrid, y fumava cigarros d' estanch triats.—Lo dia que vá sortirne bè d' aquella qüestió que vá tenir ab D. Fernando de Antequera, vá pagar lo café á tots los companys.

Ja s' ha publicat la *Granizada* de nostre estimat amic, l' aplaudit dibuixant Apeles Mestres.

Vuit planas de xispejants caricaturas plenas de gracia y de intenció formant un quadern; tal es la publicació que ha obtingut merescuda acullida per part del públich.

Lo més entrant ne sortirá un altre, y aixís successivament, un cada mes, fins á 12, de modo que per 12 rals, podrá 'l públich adquirir un àlbum de graciosas caricaturas, dibuixos é ideas, que será sempre fullejat ab gust.

Demá dissapte s' estrenará al *Odeon* un drama á benefici de D. J. O. Molgosa.
Se titula *Mestre Jan ó la honra del treball*.

Desitjém que la honra del treball surti recompensada.

Estém en plena quaresma:
Al veure á un capellà gros un pobre treballador, sense feyna, deya entre dents:

—Aquest predica y no créu lo que predica; y jo de juno y no crech ab los dejunis.

Una senyora s' acosta al tribunal de la penitencia. N' ha fet una de molt crespá al seu marit, la con-

ciencia l' hi remordeix y voldria obtenir l' absolució sense necessitat de confessar la falta.

Per últim troba un medi, y al preguntarli 'l confessor si ha comés alguna falta conjugal, respon que no. Pero luego anyadeix:
—Pare, m' acuso de que dich moltas mentidas.

LA GALLINA Y L' ARANYA.

FAULA.

(DE UN LLIBRE INEDIT... MEU!!!)

Un mosquit, d' una gallina per l' espay de un galliner, tot fugint, llauget volaba per lliurars, d' un cop de bech. Mes quan menos s' ho pensaba, quan ja 's creya lliurer ser, desde 'l sostre grossa aranya va quedarse 'l presoner. Per lo tant qui aixó llegeixi, tingui sempre bèn present, que més fá qui espera ab calma que 'l que corre sense fré.

BLAY BLANCH.

QUENTOS.

A un que tenia la costum d' emborratxarse en un moment qu' estava seré, l' hi digueren:

—Féu mal de beure en tanta de manera. Després á cada pas, donéu una ensopogada. Lo borratxo vá respondre:

—Ja 'u veig; pero no es que fassi mal ab això de beure, sino ab voler caminar després de haber begut.

Una dona que la van dur á cala ciutat, perque la havian sorpresa robant un anell, cridava é insultava als municipals.

—¿Calle Vd. descarada! deya un cabo.
—¿Ay, ay! responia ella ¿y perqué m' havian de dur presa?

—Porque.... porque! Pues por res: porque Vd. prenia una sortija que no era suya.

—Y donchs llavors, jo demano que agafin al municipal.

—¿Y porqué?
—Perque ell també ha prés á una dona que no es pas suya.

—¿Noy, aném mals! deya un pare á un estudiant; ja m' ho han explicat tot: ja sè que t' agradan molt las faldillas.

—¿Calumnia!...

—Mira que m' ho han explicat tot, ho repeteixo.

—Pues no senyor: en quant á las faldillas tant me fá; lo que m' agrada son las donas que las portan.

Preguntá un notari á cert pagés, al acte de fer testament, quants fills tenia.

—Quatre, senyó; y quatre que s' han mort, vuit.

—¿Com se deyan los morts?
—Senyó, en aquest cas, dels morts se 'n dihuen difunts.

Entre dos senyoras:
—Lo mèu marit m' estima molt, sempre s' está al mèu costat, consolant las penas qu' á mi m' aflijeixen.

—Lo mèu, ves també si m' estima, que may s' está un instant vora mèu, per no donarme'n.

TRENÇA CAPS.

XARADAS.

I.

Are tinch una total qu' es de primera y segona; una xicota molt bona, una xicota com cal. De modo que pueh bèn dir que he trobat una *hu tercera*, sobre tot si 's considera lo qu' are sol succehir.

DOLORES RULL.

II.

Es cosa prima doblada; lo dos total me palpita sempre que veig á la Rita, noyeta que molt m' agrada.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Com tinch cap, camas y péus, es molt just que tinga cos, mes tú cada dia 'm véus y 'm deixas igual que un gos

MOROLOBONGOF.

MUDANSA.

—A tos llabis de tot, Sara, voldria ferhi un petó; tén hermosa, compassió y treute 'l tot de la cara.
—Es prim com un tot y are me 'l traure perque no digas que mon cor es de tot; sigas prudent; fesme 'l ab total, que ton tot no 'm fassa mal puig es doble com las vigas.

MOROLOBONGOF.

CONVERSA.

—¿Qué no ho sab, senyó Anton?
—Y are ¿qué vols dir?
—Que demé 'm caso
—¿Ab qui? ¿ab la Pona?
—¿No, home, no!
—¿Donchs ab qui?
—Rumiant ja ho trobará.

UN ESTANYA PAELLAS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10—Nom d' home.
1 2 3 4 5 6 7 9 10— Id. id.
1 2 3 7 2 9 10— Id. id.
4 8 1 7 6 10— Id. id.
4 6 2 3 8— Id. de dona.
4 7 3 10— Id. d' home.
8 9 2— Id. de dona.
10—Una lletra.

PIPETA.

GEROGLIFICH.

T 18 O 80 T
A A A A A A
T T T T T T
A A A A A A
T IX N
A VI R I I O O L L I B
17 xavos

B. MANLLEUBENCH.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Castanyada*.
- IDEM 2.ª—*Poruch*.
- ENDAVINALLA.—*La mar*.
- ANÁGRAMA.—*Tipa, apit, pati*.
- OCTÓGANO DE PARAULAS.—
Pa
Sans
Pastas
Antoni
Sana
Si
- TRENÇA-CAPS.—*San Petersburgo*.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—
1 8 7 9 6
7 6 8 1 9
6 1 9 7 8
9 7 6 8 1
8 9 1 6 7
- GEROGLIFICH.—*Cadascu á casa seva y Deu en la de tots*.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada á favor dels inundats de Espanya.
Preu 5 rals la edició económica y 14 rals la de luxo.

PARIS-MURCIA.—Edicion en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales á la edicion francesa.—Precio 8 rs. el ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Número escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.
Tot se ven en la *Hibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20*.

GRANIZADA.

ALBUM PER APELES MESTRES.

S' ha posat á la venta lo primer cuadern d' aquest album d' artista que ja cal que corrin á comprarlo aixis que surti. *La Granizada* 's publicarà en 12 cuaderns, un cada mes. á ralet cada un. L' Album complet contindrà uns 500 dibuixos y costará, naturalment, 12 rals.

Acabada la publicació s' encuadernarán los exemplars que quedin ab una bonica cuberta al cromo feta espressa per l' Album y que 's vendrà separatament y s' augmentará 'l preu dels exemplars.
Punts de venda: en la Administració, Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias d' Espanya.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

QUARESMA.--La confessió.

¡¡Uf que pecats que tenen!!